

have ledt efter at faae Noget at høre om det, der egentlig skulde behandles. I Udkastet staaer der, at Loven af 10de Marts 1861 § 2, Lit. c. skal forandres derhen, at der skal føres en Bane fra Veile over Horsens og Torrild til Narhuus med Sidebane til Silkeborg. Medgaaenst faa Undtagelser, f. Ex. af den ærede Taler, som først havde Ordet i Aften (Mørt), har næsten Ingen talt om Silkeborg, og ligeledes er der talt meget lidt om Torrild. Slaget har staaet om, hvilken Mølle vi skulde vælge, om vi skulde forlade den Mølle, vi en gang have valgt, og unde Fuldbro Mølle vor Søgning. Jeg vil tillade mig at blive i Sporet og ikke videre omtale Silkeborg og Torrild. Det synes givet, at der er grunne lidt Stemning fra nogen Side for dette sidste Projekt, og det undrer mig ikke, at medens der er Mange blandt os — og dertil hører jeg — som med en vis Tilfredsstillelse see paa et Forslag, der bebuder en betydelig Besparelse, have vi Alle en Skræk for et Forslag, som taler om en større Udgift af 1 Million. Der er blevet anført meget stærke Ting mod Regjeringens Maade at træde op paa i denne Sag, man har kaldt den et Brud paa Overenskomsten, ja endog Brud paa Tro og Love. Hertil maa jeg tillade mig at bemærke, at naar der er sluttet en Kontrakt mellem to Parter og den ene kommer og siger: Skulle vi ikke gjøre en Forandring i Overenskomsten, og det staaer til den Anden at sige Ja eller Nei, saa kan man ikke kalde denne Fremgangsmaade et Brud paa Tro og Love. Her er ingen despotisk Magtanvendelse for at bryde denne Kontrakt, men her foreligger kun et Forslag, saa at det staaer til Dagsdagen selv at afgjøre Sagen. Ikke heller kan jeg nægte, at saaledes, som Forholdet stillede sig dengang, da den Lov, der nu foreslaaes forandret, blev vedtagen, er der Meget, som taler for, at Regjeringen kommer til os med Forslag om Forandring netop paa denne Linie fra den slesvigiske Grændse til Narhuus. Tør jeg erindre de ærede Herrer om, at vi her i Folkethinget — som allerede bemærket — saavel til anden som tredje Behandling med en ringe Majoritet af 4 Stemmer vedtog at gaae gjennem — lad os kalde det — den jydske Hede til Narhuus, men at den anden Afdeling af den

lovgivende Magt forkastede det saaledes Vedtagne og sendte Loven tilbage, og at vi da, det vil sige en Deel af os, som det sidste Nødens Anker søgte at faae en Udsættelse af denne Linie slaaet fast, inntil vi atter kom sammen, saaledes at der altsaa deri for os, som havde denne Mening, maa ligge en Opfordring til nu at undersøge dette Forslag til en Forandring. Maa jeg erindre om, at den høitærede Minister, som dengang var Dorsfører i Landstinget, ved Sagens første Behandling der udtrykkelig og meget stærkt fremhævede det Ønskelige i det ikke at fastsætte denne Linie dengang, men overlade det til en Fremtidsløvgivning. Maa jeg endvidere gjøre opmærksom paa, at den daværende Undervisningsminister gjentagne Gange brugte lignende Ytringer, og Sagen endte med, at vi, for dog at faae Noget, toge Ny Mølle, og den blev altsaa herved afsjort eller udsat, men hvad jeg vil kalde foreløbigt fastsat, thi jeg kan sige med Sandhed, at jeg forlod Forhandlingerne med lidet Haab — jeg tilstaaer det var ikke stort — om, at vi atter skulde komme ind paa denne Sags Forhandling. Derfor er det i mine Dine ikke noget Brud paa en Overenskomst, end sige et Brud paa Tro og Love, at vi nu atter ere komne til at forhandle den. Gaaenst vist er det et berettiget Standpunkt fra ærede Medlemmers Side, naar de hævde, at der er givet to Panter, Veile paa den østlige Side og Ny Mølle paa den vestlige. Er der nu altsaa Tale om en Udvevling af disse Panter, ja, saa er det igjen berettiget, at den Eine siger: Vil Du have Ny Mølle, saa vil jeg have Veile, og jeg er derfor, for mit Vedkommende, tilbøielig til at følge den af den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet givne Anvisning, at forsøge paa at faae denne Lov forandret saa godt, som Enhver efter sin Forstand troer at kunne faae den forandret. Jeg binder mig imidlertid ikke ubeløkkende til at see paa disse to Møller og ikke paa Andet. Tør jeg saaledes erindre de Herrer om, at hvor stærkt Meningerne end kunne have slaaet paa de to Sider, paa den østlige og paa den vestlige Linie, saa har det dog, lige indtil den Lov, om hvilken der nu tales, blev vedtagen, i hele Landet været betragtet som en afgjort Sag,